

عنوان مقاله:

ابن غزل گریه ها که می بینی (نگاهی به جریان های شعر آیینی پس از انقلاب)

محل انتشار:

دوفصلنامه امامت پژوهی، دوره 2، شماره 5 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسنده:

کبری مرادی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

این مقاله، شعر آیینی را چنان که میان شعرای معاصر مرسوم است به مدایح و مراثخانندان وحی مختص می داند و توحیدی ه ها، مناجات ها و ... از موضوع این نوشتار خارجند. براساس پژوهش انجام شده، شعر آیینی فارسی که سابق ه ای به قدمت شعر فارسی دارد، در سال های پس از پیروزی انقلاب اسلامی روندی رو به رشد داشته است. شعر آیینی تا پیش ازدوران مورد بررسی، غالباً به مضامین عاشورایی محدود بود و کم تر به دیگر مضامین آیینی پرداخت؛ اما در دوران مورد بررسی که سالهای 1357 تا 1390 ش را در برمی گیرد -درمورد چهره های آیینی مختلف شعر سروده شد و شاعران آیینی سرا فصول جداگانه ای بههریک از معصومان و چهره های آیینی شیعی اختصاص دادند. در دهه سوم مورد بررسی، گونه ای از آیینی سرایی با رویکرد عرفانی شکل گرفت که مورد استقبال گسترده مخاطبان قرار گرفت. جریان دیگری که در سال های پایانی دوران مورد بررسی در اشعار آیینی دیده شده، بهره گیری از طنز است که به صورت چشم گیری در حال گسترش است. گونه زباناخیر شاید به دلیل بی سابقه یا کم سابقه بودن آن، مورد توجه و علاقه بخش قابل توجهی از مخاطبان قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

شعر آیینی، شعر معاصر ایران، شاعران آیینی، شعر آیینی دوره انقلاب اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/792688>

